

gere, der komme til Glæde, vilke de naturlige være nødte til at lægge en lille Smule mere Skat paa alle dem, der bo i Kommunen; men saa kom det frem, synes jeg, ikke gennem en særlig Ligning, hvor Pengene skulde indbetales til en særlig Fond, men derved, at Kommunen selv lagde den større Skat paa, og det synes jeg i og for sig var den naturlige Maade at hjælpe paa; men da det ikke har været drøftet i Forveien i Kommissionen og heller ikke rundt om i Befolkningen, er det meget vanskeligt at vide, hvorvidt det vil have Sympathi for sig. Men mine Nisser ville gaa i den Retning, at naar Nogen er Medlem af en Sygekasse og kommer til at lide af en Sygdom, være sig fremfaldt ved Ulykkestilfælde i hans Arbejde eller ved andre Ting, skal han have en nogenlunde passende Hjælp af Kommunen, naar Sygekassen ikke længer kan hjælpe ham. Og til at yde ham denne Hjælp har man de almindelige Midler, nemlig en lidt forhøjet Skat, hvis den overhovedet er nødvendig. De faae allerede nu saadan Hjælp, men de ville faae den paa en smukkere og fyldigere Maade. Man kunde maasse sige, at hvor det gjælder særlig farlige Erhverv, som der kunne findes i enkelte Fabriksindustrier; maasse Bygningshaandværkerne, kunde der paa saadanne Erhverv lignedes en lille Extrapremie, som kunde tilfalde Kommunkassen. Det er som sagt i alt Fald min Tanke, at skal denne Lov komme til at yde virkelig Retfærdighed overfor Arbejderne, skal den gjælde lige overfor Alle, hvad enten de arbeide for sig selv eller for Andre, og enten Ulykkestilfældet er fremkommet paa den ene eller den anden Maade, naar det kun ikke er forsætligt.

Saa er der et andet Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler ikke rørte ved, og som det maasse ogsaa er høist vanskeligt at komme ind paa, nemlig om der er Grund til ikke blot at give Hjælp til dem, der komme i disse Ulykkestilfælde; men ogsaa til deres Efterladte, og tilmed, som Udkaftet foreslaar, give Begravelseshjælp. Dette synes mig nu er en hel anden Art af Erstatning, som her er Tale om, for medens jeg suldt ud kan sympatizere med, at den, der har gjort Alt, hvad han kan, for at hjælpe sig selv, ikke, fordi han kommer i Ulykkestilfælde, skal falde det Offentlige til Byrde, men hjælpes paa en saa smuk Maade som muligt, nærer jeg unegtelig Tvivl om, hvorvidt det kan vedkomme det Offentlige at støtte hans Efterladte. Mon det ikke er noget ganske anderledes privat? S. Arbejderklassen i det Hele er Forholdet noget forskjelligt fra, hvad det er i de højere stillede Klasser, idet

Arbejderens Bone gaar og fortjener Penge og ikke blot styrer Huset for ham, og jeg antager, at den Hjælp, der kan ydes til Enken og Børnene, naar de ikke kunne hjælpe sig selv, for det Første altid vil blive ydet med en vis Humanitet — det maa man hævde — saa at man ikke faar det Indtryk af at faae Fattighjælp, som Manden vil have. Hjælpen faar altsaa ikke den Betydning for Enken og Børnene, som for Manden, som om det var en Kyden af Fattighjælp. At yde Begravelseshjælp kan ligeledes være særdeles smukt, men jeg synes nok, det er naturligt, at Vedkommende sørger for at hjælpe sig selv. Kommissionen har som bekendt ikke foreslaaet at yde Begravelseshjælp, og Regjeringen har ikke villet fremtvinge Begravelseskasser, men har stillet det hen som Noget, der kunde tillades. Jeg nærer som sagt stor Tvivl, om det i det Hele er rigtigt at komme ind paa at yde Hjælp til Efterladte og til Begravelsen, og om det i alt Fald ikke maatte foreløbig ordnes paa sædvanlig Maade. Det er mig ikke ligefrem behageligt at maatte udtale dette, fordi jeg vil ikke have Ord for og heller ikke gjerne have, at det skal se ud, som om jeg var haardhjertet overfor Enker og Børn, der naturligvis have min Sympathi i lige saa høj Grad som nogen Andens, men det forekommer mig at ligge udenfor de Spørgsmaal, her foreligge. Jeg veed imidlertid, at det er kommet frem i Tyskland, og for saa vidt kan man jo sige, at det ligger ikke udenfor Spørgsmaalet. Jeg antydede, at jeg i det Hele taget kunde glæde mig over, at dette Forslag er kommet frem, og det skulde i høj Grad tilfredsstillende mig, hvis det kunde lede til et heldigt Resultat. Hvis jeg skulde kunne bidrage til det, vilde det være mig overordentlig kjært, men nogle enkelte Modifikationer kunde jeg nok ønske.

Th. Nielsen: Det maa altid være vanskeligt, naar man som her skal lovgive paa bar Bund. Det er meget heldigt, naar Lovgivningen saa at sige kommer til at stadfæste de Sædvaneregler, der findes i et Samfund, frembragte ved gamle Foreninger eller paa anden Maade. Jeg kan derfor være enig med de to første ærede Talere i at beklage, at man ikke her staar som ved Sygekasseloven med en Institution, som i Forveien er stabt ved Sædvane, men at man rent ud staar paa bar Bund. Jeg kan imidlertid ikke Andet end betragte det Forslag, som vi nu behandle, som et nødvendigt Korrektiv til den frie Konkurrence. Den Sætning, at Arbejderen bør ved de Arbejder,